

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martyiny Andělové a soudců JUDr. Martina Vícha a JUDr. Viléma Šetka ve věci

žalobce:

[REDACTED]
zastoupeny advokátem Mgr. Michalem Burčkem
sídlem V potočkách 1537/8, 143 00 Praha – Smíchov

proti

žalovanému: **Společenství vlastníků jednotek bl. H. č. p. 298, 299, 300, 301, 302, 303, ulice Větrná, Litvínov – Janov**
sídlem Větrná č. p. 298, bl. H, 435 42 Litvínov 8
zastoupený advokátkou JUDr. Věrnou Valnou
sídlem Pražská 521, 377 01 Jindřichův Hradec

o zaplacení 429 100 Kč, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 16 C 152/2017 – 159,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výrocích I., II. a III. **mění** potud, že se zastavuje řízení o zaplacení částky 10 500 Kč za období od 7. 2. 2015 do 13. 3. 2015, představující pokuty za nesplnění povinnosti doručit vyúčtování služeb za rok 2013, za nesplnění povinnosti doložit žalobci na jeho žádost náklady na služby za rok 2013 a za nesplnění povinnosti umožnit žalobci pořízení kopií z podkladů za rok 2013 a v tomto rozsahu se rozsudek zrušuje; jinak se v těchto výrocích, jakož i ve výrocích IV., V. a VI. potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 91 680 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalovaného.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému plnou náhradu nákladů řízení, jejichž výše bude určena v písemném vyhotovení rozsudku, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu, aby žalovaný zaplatil žalobci pokutu ve výši 76 700 Kč za nesplnění povinnosti doručit mu vyúčtování služeb za rok 2013 za období od 7. 2. 2015 do 14. 3. 2017 (výrok I.), aby zaplatil žalobci pokutu za nesplnění povinnosti doložit mu na jeho žádost náklady na služby za rok 2013 ve výši 76 700 Kč za období od 7. 2. 2015 do 14. 3. 2017 (výrok II.), aby žalovaný zaplatil žalobci pokutu za nesplnění povinnosti umožnit žalobci pořízení kopií z podkladů za období od 7. 2. 2015 do 14. 3. 2017 ve výši 76 700 Kč (výrok III.), aby žalovaný zaplatil žalobci pokutu ve výši 68 400 Kč za nesplnění povinnosti doručit mu vyúčtování služeb za rok 2015 účtovanou za období od 1. 5. 2015 do 14. 3. 2017 (výrok IV.), aby žalovaný zaplatil žalobci pokutu za nesplnění povinnosti umožnit mu nahlédnout do podkladů pro vyúčtování za rok 2014 za období od 1. 6. 2015 do 14. 3. 2017 ve výši 65 300 Kč (výrok V.), a aby žalovaný zaplatil žalobci pokutu ve výši 65 300 Kč za období od 1. 6. 2015 do 14. 3. 2017 za nesplnění povinnosti umožnit mu pořídit si kopie z podkladů pro vyúčtování pro rok 2014 (výrok VI.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 122 763,50 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalovaného (výrok VII.).
2. Okresní soud vycházel ze zjištění, že žalobce je vlastníkem bytové jednotky [REDAKCE] umístěné v domě č. p. 298, 299, 300, 301, 302 a 303 v části obce Litvínov – Janov, ulici Větrné a podílu na společných částech domu a pozemku o velikosti [REDAKCE] a to na základě usnesení o příklepu okresního soudu ze dne 12. 3. 2012, č. j. [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 11. 4. 2012. Žalovaný je společenstvím vlastníků jednotek, které v uvedeném domě vzniklo, žalobce je jeho členem, přičemž byl do seznamu členů žalovaného zapsán dne 11. 4. 2012 s tím, že jako adresu místa trvalého pobytu uvedl [REDAKCE] jinou doručovací adresu neudal. Z výpovědi žalobce zjistil, že na adrese trvalého pobytu již 20 let nebydlí, nezdržuje se tam, nemá tam schránku na příjem pošty, formálně si nechává zásilky zasílat (dosílat) na adresu hlavní pošty České pošty, s. p. (Jindřišská 14, Praha 1) a svou adresu skutečného pobytu tají, problémy s doručováním nemá, v období od 1. 10. 2017 do 31. 12. 2017 mu z 25 zásilek směřovaných na adresu trvalého pobytu bylo 24 přeposláno na dosílací adresu, kterou je P. O. BOX. Dále učinil zjištění, že žalovaný měl původně k dispozici žalobcův e – mail a telefonický kontakt na něj, který se však časem stal nefunkčním. Jako fyzická osoba – podnikatel měl žalobce sice zřízenou od roku 2008 datovou schránku, jenž však fungovala pouze s přestávkami, neboť byla zpřístupněna v období od 4. 9. 2008 do 19. 10. 2011, poté od 28. 2. 2013 do 16. 10. 2013, pak od 9. 5. 2014 do 9. 10. 2014 a dále v období od 20. 7. 2015 do 16. 11. 2015, pak již byla trvale znepřístupněna. Od roku 2013 do 7. 5. 2015 bylo pověřeným vlastníkem, tedy tím, kdo zajišťoval správu domu a pozemku a s tím související činnosti, Stavební bytové družstvo Krušnohor v Mostě, z dopisu žalobce žalovanému ze dne 12. 4. 2012 vyplývá, že žalobce byl s touto skutečností seznámen, postavení a úloha uvedeného subjektu mu musela být známa i proto, že se účastnil shromáždění žalovaného dne 25. 4. 2012, které právě pověřený vlastník svolával.
3. Pokud jde o jednotlivá vyúčtování, jejich tvorbu a korespondenci účastníků stran nahlížení do podkladů vyúčtování a žádostí o pořízení fotokopií, okresní soud zjistil, že dne 27. 4. 2014 vyhotovil pověřený vlastník vyúčtování zálohových plateb za služby spojené s užíváním bytů a nebytových prostor v domě s byty (dům bl. H. č. p. 298, 299, 300, 301, 302, 303 v ulici Větrné v Litvínově – Janově) za rok 2013. Toto vyúčtování zaslal žalovanému na adresu jeho trvalého pobytu dne 29. 4. 2014, následně na stejnou adresu ještě dne 23. 6. 2014 zaslal doplňující informace k řádnému vyúčtování. Dne 29. 4. 2014 byly tedy listiny předány k poštovní přepravě, nepodařilo se však prokázat, že by byly skutečně žalobci doručeny. Vzhledem k tomu, že žalobce stále tuto skutečnost rozporoval, žalovaný přistoupil k opětovnému doručení těchto listin v roce 2015 s tím, že je zaslal jako doporučenou zásilku a ta se mu vrátila dne 24. 5. 2015 s poznámkou od poštovního doručovatele „nevyzvednuto“. Vyúčtování za rok 2014 bylo žalovaným vyhotoveno a žalobci zasláno jako doporučená zásilka na adresu jeho trvalého pobytu dne 14. 4. 2015, dne 25. 5. 2015 bylo rovněž vráceno žalovanému jako nevyzvednutá zásilka. Pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

jde o nahlížení do podkladů vyúčtování za rok 2013 a o umožnění pořízení kopií z nich, žalobce žalovaného kontaktoval dopisem ze dne 2. 5. 2014, ten byl žalovaným převzat, žalovaný na něj žalobci odpověděl, že jeho žádost považuje za nekonkrétní, více již věc neřešil. Jinou situaci zjistil okresní soud ohledně nahlížení do podkladů vyúčtování za rok 2014 a umožnění kopií z nich, neboť v tomto případě žalobce neprokázal, že by žalovaného o uvedené požádal, tvrdil, že žádost obsahoval jeho dopis ze dne 9. 2. 2015, okresnímu soudu jej však k důkazu nepředložil a nedoložil ani to, že by jej odesílal, jiné dopisy, konkrétně ze dne 8. 2. 2015 a ze dne 14. 1. 2015, které žalobce žalovanému doručil, za takovou výzvu považovat nelze, neboť první z nich byl oznámením žalobce žalovanému o tom, že změnil svůj bankovní účet a v druhém se vyjadřoval k činnosti pověřeného člena a uvedl, že písemnosti od něj jej obtěžují a nebude je nadále přebírat. V současné době se žalobce soudně po žalovaném nedomáhá, jako to v minulosti učinil ohledně pokladů pro vyúčtování za roky 2010 – 2012, aby mu byly poskytnuty podklady vyúčtování za rok 2013, tyto jsou dílem založeny jako listinné důkazy ve spisu, vedeném Okresním soudem v Mostě pod sp. zn. [REDACTED]

4. Okresní soud dále vyšel ze zjištění, že rozpory mezi účastníky jsou dlouhodobé a byly již řešeny soudně, proběhla dvě řízení, u okresního soudu vedená pod sp. zn. [REDACTED] a [REDACTED] jež se shodně týkala pokuty za nedodržení povinností žalovaného vázících se k vyúčtování služeb za rok 2013 s tím, že v obou bylo rozhodnuto, že žalovaný své povinnosti porušil, neboť neprokázal, že by žalobci doručil vyúčtování za rok 2013 a na jeho konkrétní žádost o poskytnutí podkladů pro toto vyúčtování a možnost jejich ofocení adekvátně nereagoval. Dále okresní soud zjistil, že proti žalobci je vedeno několik exekucí, v bytě č. [REDACTED] nebydlí, nýbrž jej pronajímá rodině [REDACTED] a v současné době má nedoplatky na platbách spojených s užíváním tohoto bytu. Ze stanov žalovaného vyplývá povinnost každého z členů oznamovat mu všechny skutečnosti rozhodné pro rozúčtování služeb spojených s bydlením, což žalobce nedodrжуje.
5. Po právní stránce okresní soud posuzoval věc zejména podle zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty (dále jen „zákon o službách“), vycházejí z toho, že sporným byly otázky týkající se vyúčtování plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty (dále jen „služby“). Dále podpůrně použil zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Shledal, že docházelo k problémům s doručováním zásilek žalobci, jež je však nutno přičíst k jeho tíži, neboť nebydlí na adrese svého trvalého bydliště, je nekontaktní a skrývá se, zavinil, že v rozhodném období let 2014 a 2015 žalovaný neznal jeho bydliště, a právě v důsledku toho mu nemohla být vyúčtování doručena, doručování tedy vědomě mařil a je na místě fikce podle § 570 o. z., že vyúčtování řádně došla. Pokud pak žalobce poukazoval na problémy s doručováním, respektive s prací České pošty, s. p., ani ty nemohou být kladeny k tíži žalovaného. Ohledně poskytnutí podkladů pro vyúčtování za rok 2014 a možnost jejich ofocení okresní soud uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně toho, že o splnění uvedených povinností žalovaného ve smyslu § 8 zákona o službách požádal, neboť pouze tvrdil, že tak učinil dopisem ze dne 9. 2. 2015, ten však nepředložil, aby jím mohl být proveden důkaz. Pokud jde o poskytnutí podkladů za rok 2013 a možnost jejich ofocení, zde sice sám žalobce připustil, že tyto povinnosti po určitou dobu neplnil, ale přiznání pokuty za jejich porušení shledal okresní soud rozporným s dobrými mravy a celkově proti smyslu § 2 odst. 3 o. z., neboť žalobcovo právo na poměrně vysokou pokutu vzniklo tím, že otálel se svým právem podat žalobu, přitom podkladů se ani po dlouhé době nedomáhal žalobou na plnění, není tak podle okresního soudu možné mu právo na pokutu za porušení těchto povinností přiznat, navíc sám žalovaný se domáhal moderace pokuty v tomto případě z relevantního důvodu, že žalobce před ním tají své skutečné bydliště a tím maří doručování. Okresní soud z výše uvedených důvodů žalobu v plném rozsahu zamítl.
6. O nákladech řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a přiznal je zcela úspěšnému žalovanému. Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

sestávaly z nákladů zastoupení, které okresní soud specifikoval a vyčíslil podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) /dále jen „AT“/. Zástupkyně žalovaného učinila 11 úkonů právní služby, za každý z nich okresní soud žalovanému přiznal částku 10 020 Kč, dále 1 úkon s odměnou v poloviční výši 5 010 Kč (studium spisu), za každý z těchto 12 úkonů náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT, dále přiznal žalovanému podle § 14 AT náhradu za promeškaný čas ve výši 1 400 Kč a podle § 13 odst. 1, 4 AT, cestovné ve výši 2 533,50 Kč. Dohromady tak okresní soud žalovanému přiznal náhrady náklady ve výši 122 763,50 Kč, tedy v té výši, kterou si sám vyúčtoval, s výjimkou nákladů ve výši 5 000 Kč spojených se zjišťováním skutečného bydliště žalobce, neboť místní šetření není úkonem právní služby podle AT.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, kterým jej napadl v plném rozsahu z toho důvodu, že okresní soud nesprávně zjistil skutkový stav a svým rozhodnutím se odklonil od rozsudku odvolacího soudu sp. zn. [REDAKCE] kterým mu bylo vyhověno, přitom se nijak nezměnily skutečnosti, ze kterých odvolací soud vycházel, a žalobu zamítl s poukazem na její rozpor s dobrými mravy, který však byl odůvodněn zcela subjektivně a nesprávně. Navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu tak, že žalobě v plném rozsahu vyhová.
8. Žalovaný se k odvolání žalobce vyjádřil tak, že je poměrně strohé, nicméně není pravdou, že by okresní soud prováděl dokazování nesprávně, zjistil jím podstatné věci pro své rozhodnutí a právně zjištěný skutkový stav správně hodnotil. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil.
9. Odvolací soud k projednání odvolání nařídil jednání a podle § 212, § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek okresního soudu i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Okresní soud zjistil skutkový stav v zásadě v rozsahu potřebném pro své právní posouzení věci a jeho skutková zjištění tak mohla být z velké části podkladem pro rozhodnutí odvolacího soudu. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo sice třeba činit další, nikoliv však, poměřováno rozsahem rozhodných skutečností, rozsáhlé dokazování a odvolací soud měl za to, že z již provedených důkazů je možné dospět k jiným skutkovým zjištěním, zopakoval postupem podle § 213 odst. 2 o. s. ř. níže popsané důkazy a zjistil z nich následující:
11. Ze stanov žalovaného z roku 2011 odvolací soud zjistil, že právo jakéhokoliv člena žalovaného obdržet vyúčtování, reklamovat jej a nahlížet do podkladů, je v nich upraveno pouze obecně, procedura realizace tohoto práva není ve stanovách podrobně rozvedena [(čl. XV., bod 1, písm. e) a f)].
12. Ze spisu okresního soudu sp. zn. [REDAKCE] odvolací soud naznal, že žalobce se dožadoval po žalovaném předložení účetních knih a účetních dokladů a i smluv ve věcech správy budovy za období 2010 – 2012.
13. Ze spisu okresního soudu sp. zn. [REDAKCE] odvolací soud zjistil, že žalobce se po žalovaném domáhal smluvní pokuty za období od 7. 2. 2015 do 13. 3. 2015 za nesplnění povinnosti vypracovat a doručit mu vyúčtování za rok 2013, povinnosti doložit podklady pro vyúčtování a povinnosti umožnit mu pořídit si kopie uvedených podkladů za rok 2013. Okresní soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 7. 3. 2017, č. j. [REDAKCE] kterým žalobě v té části, která byla předmětem řízení v době vyhlášení rozsudku (žalobce požadoval původně vedle pokut ještě poplatkem z prodlení a v této části vzal žalobu zpět), zcela vyhověl a žalovanému uložil žalobci zaplatit částku 10 500 Kč.
14. Žalobou, která je u okresního soudu projednávána pod sp. zn. [REDAKCE] se žalobce po žalovaném domáhá v souvislosti s údajným nesplněním povinností žalovaného spojených s vypracováním a zasláním vyúčtování, neposkytnutím podkladů pro jeho vytvoření a neumožnění ofotit si uvedené podklady, smluvní pokuty za období měsíce ledna 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

15. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 12. 2017, č. j. [REDACTED] vyplývá, že žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci částku 39 700 Kč, opět za nesplnění povinnosti žalovaného vůči žalobci vypracovat a doručit mu vyúčtování za rok 2013, dále povinnosti doložit podklady pro vyúčtování a povinnosti umožnit mu pořídit si kopie uvedených podkladů za rok 2013, přičemž pokuta byla požadována a přiznána za období od 1. 5. 2014 do 30. 9. 2014.
16. Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDACTED] odvolací soud zjistil, že zde žalovaný žalobou uplatňuje nárok na pokuty za porušení povinností související s vyúčtováním za rok 2013 za období prosinec 2014.
17. Z obálky od zásilky a z poštovního podacího archu, bylo zjištěno, že vyúčtování za rok 2013 bylo žalobci zasláno jako doporučená zásilka dne 23. 4. 2015 na adresu jeho trvalého pobytu, do jeho dispozice se dostalo dne 27. 4. 2015, neboť byl učiněn neúspěšný pokus o doručení, zásilka byla uložena, nebyla žalobcem následně v úložní lhůtě vyzvednuta, proto se vrátila dne 25. 5. 2015 žalovanému zpět.
18. Z obálky od zásilky a z poštovního podacího archu, bylo zjištěno, že vyúčtování za rok 2014 bylo žalobci doručováno jako doporučená zásilka na adresu trvalého pobytu dne 14. 4. 2015, dne 16. 4. 2015 se dostalo do jeho dispoziční sféry, když před tím byl učiněn neúspěšný pokus o doručení a zásilka byla uložena, jelikož nebyla žalobcem vyzvednuta a dne 4. 5. 2015 byla žalovanému vrácena zpět.
19. Po takto provedeném a zopakovaném dokazování má odvolací soud za prokázané, že žalobce je vlastníkem bytové jednotky č. [REDACTED] která se nachází v domě č. p. [REDACTED] V tomto domě vzniklo společenství vlastníků jednotek a žalobce je jeho členem, stejně jako Stavební bytové družstvo Krušnohor, které bylo v letech 2013 a 2014 pověřeným vlastníkem žalovaného a zpracovávalo pro něj vyúčtování zálohových plateb služeb a toto rovněž jednotlivým vlastníkům rozesílalo. Žalobci bylo odesláno dne 29. 4. 2014 vyúčtování služeb za rok 2013, nebylo však prokázáno, že by toto vyúčtování bylo žalobci rovněž doručeno. Žalobce požádal žalovaného v květnu 2014 o zpřístupnění podkladů pro vypracování vyúčtování a o možnost pořídit si z nich fotokopie, žalovaný považoval tuto žádost za nekonkrétní a vyzval žalobce, aby ji upřesnil. Žalobce na tuto výzvu nereagoval. Nejpozději v lednu 2015 žalovaný zjistil, že žalobce proti němu vede soudní řízení, proto přistoupil v roce 2015 znovu k doručení vyúčtování za rok 2013 žalobci a prakticky současně (v dubnu 2015) mu odeslal i vyúčtování služeb za rok 2014. Žalobci se v květnu 2015 obě vyúčtování dostala do dispoziční sféry, vyúčtování za rok 2013 dne 27. 4. 2015 a vyúčtování za rok 2014 dne 16. 4. 2015, byla mu doručena na jedinou žalovanému známou adresu a poštovním doručovatelem byla uložena k vyzvednutí, přičemž žalobci byla zanechána výzva v místě doručování k vyzvednutí zásilek. Žalovaný nereagoval na žádost žalobce z května 2014 o zpřístupnění podkladů pro vyúčtování a jejich ofocení, údajnou žádost z února 2015 o splnění stejných povinností spojených s vyúčtováním za rok 2014 žalobce v řízení nepředložil. Žalobce se však později již nikdy nedomáhal v žádném ze soudních řízení splnění uvedených povinností za léta 2013 a 2014, ačkoliv za léta 2010 a 2012 se o jejich splnění se žalovaným soudil u okresního soudu. Žalobce namísto toho opakovaně žalovanému vyúčtoval pokutu za nesplnění těchto povinností v roce 2013, ve dvou řízeních u okresního soudu (sp. zn. [REDACTED] a sp. zn. [REDACTED] ve spojení se sp. zn. [REDACTED] a v jednom u krajského soudu (sp. zn. [REDACTED]), mu bylo vyhověno, jedno řízení, vedené pod sp. zn. [REDACTED] u okresního soudu a další řízení, vedené pod sp. zn. [REDACTED] u krajského soudu, stále probíhají. Vztah účastníků je velmi konfliktní, což dokumentují jednak soudní spory výše uvedené a je to patrné i z jejich korespondence, kdy žalobce se zejména ohrazuje proti tomu, že měl mít v období let 2013 a 2014 cokoliv společného s pověřeným vlastníkem žalovaného a v dopise z ledna 2015 odmítl přebírat zásilky od něj. Své povinnosti člena žalovaného žalobce neplní, dluží žalovanému velké částky z titulu plateb do fondu oprav a za služby, neplní ani další své povinnosti podle stanov, například nesděluje pro korespondenci svou skutečnou adresu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

20. Při právním hodnocení odvolací soud vycházel z níže uvedených předpisů a na danou věc je aplikoval takto:
21. Podle § 103 o. s. ř., kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).
22. Podle § 104 odst. 1 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.
23. Podle § 159a odst. 4 o. s. ř., jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.
24. Odvolací soud zkoumal podmínky řízení a shledal, že žalobce se v řízení, které bylo vedeno u okresního soudu pod sp. zn. [REDAKCE], domáhal smluvní pokuty za období od 7. 2. 2015 do 13. 3. 2015 za nesplnění povinnosti vypracovat a doručit mu vyúčtování za rok 2013, dále povinnosti doložit podklady pro vyúčtování a povinnosti umožnit mu pořídit si kopie uvedených podkladů za rok 2013 a okresní soud mu rozsudkem ze dne 7. 3. 2017, č. j. [REDAKCE] vyhověl, přičemž tento rozsudek nabyl právní moci dne 8. 4. 2017. Tento rozsudek vytvořil překážku věci rozhodnuté pro rozhodování o tomto stejném období v této věci. Z tohoto důvodu nelze o tomto období rozhodovat znovu a odvolací soud musel podle § 211, § 104 odst. 1 o. s. ř. řízení částečně zastavit a v tomto rozsahu zrušit napadený rozsudek.
25. Pokud jde o věcnou příslušnost, má odvolací soud za to, že pro projednání a rozhodnutí v této věci byl věcně příslušný okresní soud, neboť předmětem sporu není samotné jednání shromáždění společenství vlastníků jednotek, ale jen vymáhání pokuty za porušení subjektivního práva svědčícího vlastníku jednotky proti tomu, kdo byl k její splnění povinen (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2019, sp. zn. [REDAKCE], dostupné na www.profipravo.cz nebo usnesení Vrchního soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. [REDAKCE] které je součástí spisu sp. zn. [REDAKCE]).
26. Odvolací soud se prvotně zabýval námitkou promlčení práva žalobce na pokutu (v tom rozsahu, ve kterém nebyla uplatněna dvojmo, a ohledně něhož nebylo řízení zastaveno), kterou žalovaný vznesl a okresní soud pominul. Dovolal - li by se totiž žalovaný promlčení tvrzeného práva žalobce, už z tohoto důvodu by nebylo možné jej přiznat (srov. Stanovisko senátu Nejvyššího soudu ČSSR k zajištění jednotného výkladu zákona ze dne 26. 4. 1983, sp. zn. Sc 2/83, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 29/1983).
27. Podle § 609 o. z., nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Plnil-li však dlužník po uplynutí promlčecí lhůty, nemůže požadovat vrácení toho, co plnil.
28. Podle § 610 odst. 1 o. z., k promlčení soud přihlédne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno.
29. Podle § 619 odst. 1, 2 o. z., jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla.
30. Podle § 629 odst. 1 o. z., promlčecí lhůta trvá tři roky.
31. Pro nárok na pokutu podle zákona o službách platí obecná tříletá promlčecí lhůta, která začne běžet ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. Tímto dnem se rozumí den, kdy právo mohlo být důvodně vykonáno podáním žaloby u soudu, tj. kdy se stalo nárokem (actio nata), jímž je zpravidla den splatnosti dluhu, tedy den, kdy měl dlužník poprvé splnit dluh. Splatnost, tj. doba splnění závazku dlužníkem, je stanovena dohodou, právním předpisem nebo určena v rozhodnutí. Není-li takto určena, nastane prvního dne poté, co věřitel o plnění dlužníka požádá (§ 1958 o. z.). Nebyla-li v občanskoprávních vztazích splatnost dluhu dohodnuta ani jinak určena, začíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po vzniku takto sjednaného právního vztahu. Věřitel totiž může již následující den po vzniku dluhu vyvolat jeho splatnost a své právo vykonat
- Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

(srov. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 1981, sp. zn. [REDAKCE] uveřejněný po č. 28/1984 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Na režim pokuty podle § 13 zákona o službách se použijí, při nedostatku speciální úpravy zákona o službách, i obecná ustanovení o. z., týkající se právě její splatnosti a rovněž starší judikatura vyšších soudů, jež je ustálena v tom, že je-li smluvní pokuta sjednána za každý den prodlení, tedy tak, jak je stanovena podle § 13 odst. 1 zákona o službách, vzniká věřiteli za každý den trvání prodlení samostatné právo na smluvní pokutu, neboť dlužník opětovně každým dnem prodlení porušuje svoji povinnost plnit řádně a včas. U práva na smluvní pokutu, která je sjednána procentní sazbou z dlužné částky za každý den prodlení, běží promlčecí doba u každého jednotlivého práva na smluvní pokutu samostatně a nepromlčuje se tudíž jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. [REDAKCE] uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 36/2003). Pro daný případ to znamená, že pokuty žalobcem požadované promlčeny nejsou, neboť nárok na ně vznikl dnem následující poté, co žalobce vůči žalovanému učinil předžalobní výzvu, což se stalo 12. 6. 2017, následně dne 1. 8. 2017 byla okresnímu soudu doručena žaloba, již je nutno též považovat za kvalifikovanou výzvu k plnění, která byla žalovanému prokazatelně soudem přeposlána a doručena dne 29. 9. 2017, a tímto dnem došlo ke stavění promlčecí lhůty u nároků na všechny pokuty (§ 648 o. z.).

32. Podle § 14 odst. 1 zákona o službách, pokud tento zákon nestanoví jinak, řídí se jeho ustanoveními i právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí jeho účinnosti. Vznik těchto právních vztahů a nároky z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
33. Okresní soud nepochybil, když nárok žalobce na pokutu vůči žalovanému posuzoval podle zákona o službách. Právo žalobce na pokutu vzniká podle § 13 zákona o službách porušením povinností žalovaným, jež je v tomto zákoně upravena. Žalobce uplatňuje porušení povinností vesměs se vázících k vyúčtování služeb za rok 2013, tyto povinnosti vznikly žalovanému až v roce 2014, tedy po účinnosti zákona o službách, která nastala dne 1. 1. 2014 (§ 15 zákona o službách). Jde tedy o nárok vzniklý po nabytí účinnosti zákona o službách a ten je třeba posoudit podle zákona o službách, nikoli podle předchozí právní úpravy. Otázky neupravené zákonem o službách (například splatnost zákonem stanovené pokuty) je pak třeba řešit podle o. z. Pro posouzení uplatnění práv na pokutu z porušení povinností spjatých s vyúčtováním služeb za rok 2014, které měly být plněny až v roce 2015, se pak použije jednoznačně zákona o službách, neboť v té byl již účinný.
34. Podle § 13 odst. 1 zákona o službách ve znění účinném do 31. 12. 2015, jestliže poskytovatel nebo příjemce služeb nesplní svoji povinnost upravenou tímto zákonem ve stanovené lhůtě, je povinen zaplatit druhé straně pokutu ve výši 100 Kč za každý započatý den prodlení, ledaže by splnění povinností v této lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé smluvní strany. To neplatí pro případy uvedené v odstavci 2.
35. Podle čl. II. bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 104/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, a zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, právo na zaplacení pokuty nebo poplatku z prodlení vzniklé porušením povinností stanovené zákonem č. 67/2013 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti zák. č. 104/2015 Sb., se řídí podle zákona č. 67/2013 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
36. Nárok žalobce na pokutu za nesplnění povinností žalovaného spjatých s vyúčtováním služeb za rok 2013, které stanoví zákona o službách a o. z., konkrétně a) povinnosti doručit vyúčtování ve lhůtě (§ 7 odst. 1 zákona o službách, § 1181 odst. 1 o. z.), b) povinnosti doložit žalobci náklady na jednotlivé služby, způsob jejich rozúčtování, způsob stanovení výše záloh na služby a podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

§ 8 odst. 1 zákona o službách, c) umožnit žalobci pořízení kopie z těchto podkladů podle § 8 odst. 1 zákona o službách, vznikl v roce 2014, je třeba posoudit podle § 13 zákona o službách účinného do 31. 12. 2015, neboť k porušení povinností došlo přede dnem účinnosti zák. č. 104/2015 Sb. (před 1. 1. 2016). Stejný závěr platí i pro porušení těch samých povinností spjatých s vyúčtováním služeb za rok 2014, neboť tyto měly být plněny a podle žalobce plněny nebyly v roce 2015, tedy rovněž před 1. 1. 2016. Ustanovení § 13 zákona o službách ve znění účinném do 1. 12. 2015 bylo ustanovením kogentním a platilo pro porušení nepeněžitých povinností, konkrétně a) provést vyúčtování a doručit jej příjemci služeb do čtyř měsíců od konce zúčtovacího období (§ 7 odst. 1 a 2 zákona o službách), b) umožnit nahlédnutí do podkladů k vyúčtování nejpozději do pěti měsíců po skončení zúčtovacího období (§ 8 odst. 1 zákona o službách, § 1179 o. z.; vzhledem k tomu, že je zde tato povinnost upravena toliko obecně, měla by být rozvedena ve stanovách jednotlivých společenství vlastníků jednotek – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2019, sp. zn. 26 Cdo 13/2019, dostupný na www.profitpravo.cz), c) podat námitky včas (§ 8 odst. 2 zákona o službách), d) vyřídit námitky nejpozději do 30 dnů od jejich doručení (§ 8 odst. 2 zákona o službách) a e) oznámit bez zbytečného odkladu změnu počtu osob rozhodných pro rozúčtování (§ 12 zákona o službách). Z jeho dikce dále vyplývá, že pokud poskytovatel služeb anebo jejich příjemce poruší několik povinností, může být pokuta požadována za každou z nich.

37. Podle § 1181 odst. 1 o. z., vlastník jednotky platí zálohy na plnění spojená nebo související s užíváním bytu (služby) a má právo, aby mu osoba odpovědná za správu domu zálohy včas vyúčtovala, zpravidla nejpozději do čtyř měsíců od skončení zúčtovacího období.
38. Podle § 7 odst. 1 zákona o službách, není-li jiným právním předpisem stanoveno jinak, skutečnou výši nákladů a záloh za jednotlivé služby vyúčtuje poskytovatel služeb příjemci služeb vždy za zúčtovací období a vyúčtování doručí příjemci služeb nejpozději do 4 měsíců od skončení zúčtovacího období.
39. Podle § 570 o. z., právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde; zmaří-li vědomě druhá strana dojití, platí, že řádně došlo.
40. Žalobce tvrdil, že žalovaný mu nedoručil vyúčtování záloh na služby za léta 2013 a 2014. V řízení sp. zn. [redacted] odvolací soud uzavřel, že žalovanému se podařilo prokázat toliko to, že žalobci vyúčtování za rok 2013 v roce 2014 odeslal, nikoliv však to, že jej doručil, jak mu výslovně ukládá kogentní ustanovení § 7 odst. 1 zákona o službách. Zdůraznil, že vyvratitelná domněnka doby dojití, stanovená v § 573 o. z., se uplatní pouze v případě zásilek, o kterých je známo, že byly odeslány i doručeny, pouze není známo, v který okamžik, tedy ohledně zásilky obsahující vyúčtování za rok 2013 ji nebylo možné použít. Od tohoto závěru nemá odvolací soud důvod se odchýlit, má však za prokázané, že žalovaný přistoupil k opětovnému zaslání vyúčtování za rok 2013 žalovanému, přičemž zásilka byla žalobci zaslána jako doporučená dne 23. 4. 2015, do jeho dispozice se dostala dne 27. 4. 2015 a nebyla jím vyzvednuta, takže se vrátila dne 25. 5. 2015 žalovanému zpět. Vyúčtování za rok 2014 pak žalobci bylo doručováno stejným způsobem tak, že mu bylo dne 14. 4. 2015 odesláno, dne 16. 4. 2015 se dostalo do jeho dispoziční sféry (byl učiněn neúspěšný pokus o doručení a zásilka byla uložena) a dne 4. 5. 2015 byla žalovanému vrácena zpět. Skutečnost, že žalovaný zásilky nepřebíral, ač tak učinit mohl, neboť mu byly doručeny na adresu trvalého pobytu, kterou uvedl žalovanému jako svou doručovací, znamená, že žalobci byly účinně doručeny (srov. § 570 o. z., rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2015, sp. zn. 26 Cdo 864/2004, dostupný na www.nsoud.cz). Z uvedeného vyplývá, že vyúčtování za rok 2013 bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2015 (fikce podle § 49 odst. 4 o. s. ř. o doručení písemností posledního dne desetidenní lhůty jdoucí ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, platí pouze pro procesní podání) a vyúčtování za rok 2014 dne 16. 4. 2015, vyúčtování za rok 2014 bylo tedy doručeno řádně a včas, vyúčtování za rok 2013 opožděně, přesto však tak, že prodlení se kryje s tím, jak je uváděno v žalobě, pouze v období od 7. 2. 2015 do 26. 4. 2015 a pouze za období od 14. 3. 2015 do 26. 4. 2015 by měl žalobce na pokutu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

teoreticky, bez přihlídnutí ke korektivu dobrých mravů a zásadě poctivosti jednání (srov. níže), právo.

41. Podle § 8 odst. 1 zákona o službách, na základě písemné žádosti příjemce služeb je poskytovatel služeb povinen nejpozději do 5 měsíců po skončení účtovacího období doložit příjemci služeb náklady na jednotlivé služby, způsob jejich rozúčtování, způsob stanovení výše záloh za služby a provedení vyúčtování podle tohoto zákona a umožnit příjemci služeb pořízení kopie podkladů.
42. Podle § 1179 o. z., vlastník jednotky má právo seznámit se, jak osoba odpovědná za správu domu hospodář a jak dům nebo pozemek spravuje. U této osoby může vlastník jednotky nahlížet do smluv uzavřených ve věcech správy, jakož i do účetních knih a dokladů.
43. Úprava práva na nahlížení do účetních podkladů a jiných dokladů o hospodaření, konkrétně pak podkladů pro vyúčtování, je jak v zákonu o službách, tak o. z., poměrně stručná a měla by být rozvedena ve stanovách, pokud jde o přesné vymezení podkladů, organizační záležitosti atd. (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2019, sp. zn. [redacted] dostupný na www.profipravo.cz). Stanovy žalovaného se v letech 2013 a 2014 blíže těmito skutečnostmi nezabývaly, nicméně obecně lze dovodit, že žádost o podklady musela být určitá (§ 555 a násl. o. z.), musela být žalovanému doručena a nesměla být šikanózní, tedy neměla být prostředkem zjevného zneužití práva, kdy žadatel by například ve velmi krátké lhůtě požadoval i ty listiny, které by žádný vztah k vyúčtování služeb neměly.
44. Žalobce prokázal, jak již bylo v řízení sp. zn. [redacted] odvolacím soudem konstatováno, že žalovanému doručil dostatečně konkrétní žádost ze dne 2. 5. 2014 o poskytnutí podkladů pro vyúčtování za rok 2013 a o možnost pořízení jejich fotokopií, přičemž žalovaný na tyto žádosti bezprostředně adekvátně nereagoval, tedy své povinnosti uvedené žalobci poskytnout mu podklady vyúčtování a umožnit mu je ofotit, nesplnil. Sám žalovaný připustil, že tyto povinnosti nesplnil doposud. Naopak pokud jde o poskytnutí podkladů pro vyúčtování za rok 2014 a možnost pořízení jejich fotokopií, žalobce neprokázal, že by o uvedené žalovaného písemně požádal. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný za rok 2013 své povinnosti nesplnil zákonem předvídaným způsobem vůbec a stále je v prodlení, naopak za rok 2014 mu tyto povinnosti vůbec nevznikly.
45. Podle § 2052 o. z., ustanovení o smluvní pokutě se použijí i na pokutu stanovenou pro porušení smluvní povinnosti právním předpisem (penále).
46. Podle § 2051 o. z., nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu může soud na návrh dlužníka snížit s přihlídnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti až do výše škody vzniklé do doby rozhodnutí porušením té povinnosti, na kterou se vztahuje smluvní pokuta. K náhradě škody, vznikne-li na ni později právo, je poškozený oprávněn do výše smluvní pokuty.
47. Podle § 2 odst. 3 o. z., výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.
48. Podle § 6 odst. 1 o. z., každý má povinnost jednat v právním styku poctivě.
49. Povinnost vypracovat a odeslat vyúčtování, upravená kromě zákona o službách i přímo v o. z., je kromě shora citovaných předpisů obsažena i ve stanovách žalovaného a jde o smluvní povinnost, za kterou zákon o službách stanoví sankci. Totéž lze dovodit i u povinnosti předložit podklady pro vyúčtování a umožnit pořízení kopií z nich. Je tedy zřejmé, že pokutu za jejich porušení stanovenou § 13 zákona o službách, obecně lze moderovat, tak jak se toho žalovaný v řízení domáhal. Odvolací soud má však z níže rozvedených důvodů za to, že na místě není toliko moderace pokuty podle § 2051 o. z., nýbrž její úplné odeprání žalobci, a to podle § 2 odst. 3 o. z., neboť žalobce institut pokuty používá k jiným účelům, než byl zamýšlen, a to za situace, kdy se sám chová vůči žalovanému nepoctivě.
50. Odvolací soud shora uzavřel, že žalobce nárok na pokutu za porušení povinnosti žalovaného doručit mu vyúčtování za rok 2014 a poskytnout mu možnost seznámit se s podklady k němu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

a ofotit si je, vůbec nemá. U povinnosti poskytnout mu vyúčtování za rok 2013 by právo na pokutu měl pouze v omezeném, poměřováno žalobním požadavkem, nepatrném rozsahu, právo na pokutu v celé výši by měl pouze za porušení povinnosti žalovaného poskytnout mu možnost seznámit se s poklady k vyúčtování za rok 2013 a ofotit si je. Stěžejní pro rozhodnutí odvolacího soudu je skutečnost, že účastníci vedou několik soudních řízení a žalobce se mohl, pokud by skutečně chtěl znát podklady k vyúčtování, domáhat jejich předložení v dalším novém soudním řízení anebo v rámci již vedeného řízení u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. [REDAKCE] kde šlo o splnění týchž povinností za léta 2010 – 2012 a kde například mohl uzavřít s žalovaným smír i ohledně podkladů pro vyúčtování za léta 2013 a 2014 (smír může přesahovat předmět sporu, účastníci jím mohou urovnat veškeré mezi nimi sporné otázky). Postup žalobce však nasvědčuje tomu, že mu jde primárně o to, aby prostřednictvím zákonem upraveného práva na pokutu těžil z formálních chyb žalovaného a požadoval po něm pokuty ve statisícových výších, aniž by mu skutečně šlo o splnění povinností, které jsou pokutou sankcionovány. Smyslem ustanovení zákona o službách a o. z., která se týkají práva na poskytnutí podkladů pro vyhotovení vyúčtování a jejich ofocení, je především to, aby se mohl člen společenství vlastníků jednotek před tím, než bude nucen platit nedoplatek na zálohových platbách služeb, seznámit s důvody, proč mu nedoplatek vznikl. Pokuty nebyly do uvedených předpisů zakomponovány proto, aby jimi byla finančně zlikvidována společenství vlastníků jednotek, která nedisponují vlastním majetkem, nemohou prakticky podnikat a čelí skutečnosti, že v problémových (vyloučených) lokalitách, o kterou v této věci rovněž jde (sídliště Janov), mnozí členové neplatí řádně a včas. Žalovaný sice žalobci podklady neukázal a jejich ofocení mu neumožnil, ale za toto pochybení již v důsledku několika řízení zaplatil desetitisícové částky, žalobce přitom už nikdy neprojevil zájem o nahlédnutí do dokladů, navozený stav tak zachovával a finančně z něj těžil. U povinnosti doslat vyúčtování za rok 2014 je třeba vzít v úvahu též to, že již byla, třebaže opožděně, splněna. V rozporu s dobrými mravy je též to, že se žalobce domáhá splnění povinností poskytnout podklady za rok 2013 a možnost ofotit si je přesto, že sám své povinnosti vůči žalovanému neplní řádně, žalovanému dluží statisícové částky, které jsou, vzhledem k jeho insolvenční, prakticky nedobytné. Vymáhá přitom i splnění povinností souvisejících s doručováním korespondence, kterou však od žalovaného přijímat nechtěl a výslovně v lednu 2015 žalovanému sdělil, že si nepřeje být zásilkami od něj obtěžován, což je nepoctivé jednání. Uvedené důvody vedou odvolací soud k závěru, že žalobce vykonává v případě všech pokut právo v rozporu s dobrými mravy, těží ze svého nepoctivého jednání, zneužívá práva na pokutu primárně k vytváření zisku, tedy k účelu, ke kterému nebyl institut pokuty do zákona pojat, právo na pokuty mu tak nelze přiznat.

51. Ze všech shora vyložených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu podle § 219 o. s. ř. dílem jako věcně správný, potvrdil, to v části, ve které byly zamítnuty pokuty za nesplnění povinností za rok 2013 od 14. 3. 2015 (část výroků I. – III.) a pokuty za nesplnění povinností spojených s vyúčtováním za rok 2014 (výroky IV. – VI.), dílem, pokud jde o tyto pokuty za období od 7. 2. 2015 do 13. 3. 2015 (část výroku I. – III.), změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že řízení částečně zastavil a rozsudek okresního soudu v této části zrušil.
52. Protože odvolací soud zčásti změnil rozsudek okresního soudu, musel podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu rozhodnout o nákladech řízení před okresním soudem. Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. má právo na plnou úhradu svých účelně vynaložených nákladů zcela úspěšný účastník. Podle § 146 odst. 2 o. s. ř. v případě zastavení řízení platí náklady řízení ten, kdo jej zavinił. Žalobce zavinił částečné zastavení řízení a zbytku řízení byl zcela neúspěšný, je tedy povinen platit žalovanému účelně vynaložené náklady řízení v plné výši. Náklady žalovaného představují náklady zastoupení a je třeba je určit podle AT. Účelně vynaloženými úkony právní služby v řízení před okresním soudem jsou podle § 11 AT a) převzetí zastoupení, b) odpor a vyjádření k žalobě, c) vyjádření ze 7. 11. 2018, d) účast na jednání ve dnech 3. 10. 2018, které trvalo více jak 2 hodiny (tj. dvojúkon) a v prosinci 2018, které trvalo více jak 7 hodin (tj. čtyřúkon). Základem pro výpočet odměny je podle § 8 odst. 1 AT částka 429 100 Kč, odměna za jeden úkon tak podle § 7 bod 6 AT činí 10 020 Kč. Celkem tak náleží žalovanému odměna ve výši 90 180 Kč (9 x 10 020 Kč), hotové

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

výdaje podle § 13 odst. 1, 3 AT ve výši 1 500 Kč (5 x 300 Kč, tj. 300 Kč za každý úkon právní služby). Za zcela neúčelné je třeba považovat náklady za cestovné a za ztrátu času. Předmět sporu není skutkově ani právně složitý natolik, aby si žalovaný býval nemohl sjednat zastoupení s advokátem z místa svého sídla, respektive sídla okresního soudu, jak ostatně na počátku sporu učinil (to jej zastupovala advokátka se sídlem v Mostu), z toho důvodu nelze tyto žalovanému vyčíslené náklady přiznat (srov. judikaturu k tomu citovanou v usnesení odvolacího soudu ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. [REDAKCE]). Neúčelným je i hotový výdaj spojený s místním šetřením, který by sice mohl obecně být podřazen pod náklady řízení ve smyslu § 137 odst. 1 o. s. ř., v daném případě však bylo místní šetření na trvalém bydlišti žalobce zcela zbytečné, jak již vícekrát odvolací soud uvedl, žalobci byla vyúčtování za léta 2013 a 2014 doručena, tedy žalovaný povinnost splnil, problémy a důsledky tzv. náhradního doručení jsou přičitatelné pouze žalobci, jeho adresa trvalého pobytu byla zároveň tou adresou, kam žalovaný správně doručoval, jestli se tam fyzicky opravdu zdržoval, je z pohledu náhradního doručení naprosto nerozhodné. Celkem tak náklady činí částku 91 680 Kč.

53. V odvolacím řízení byl zcela úspěšný žalovaný, má proto právo na náhradu nákladů odvolacího řízení § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. proti zcela neúspěšnému žalobci, které spočívají v nákladech zastoupení. Zástupkyně žalovaného učinila v odvolacím řízení účelně dva úkony právní služby ve smyslu § 11 AT, a to vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu, za každý náležitě odměna ve výši 10 020 Kč a hotové výdaje ve výši 300 (srov. odůvodnění výše), dále jí vznikly náklady v podobě cestovného a ztráty času. Ty jí odvolací soud přiznal pouze v rozsahu, ve kterém by příslušely zástupci z místa sídla žalovaného, tedy z [REDAKCE]. Cestovné podle § 13 odst. 1, 3 AT tak činí 475 Kč [4,10 Kč amortizace x 80 km (vzdálenost Litvínov – Ústí nad Labem a zpět)] + [80 : /100: 5,47 (průměrná spotřeba v l na 100 km)/ x 33,60 (cena 1 l nafty)], náhrada za ztrátu času 600 Kč podle § 14 AT za 6 půlhodin strávených cestou na trase Litvínov – Ústí nad Labem a zpět. Náklady řízení tak činí 21 715 Kč [20 040 + 600 + 600 + 475].
54. Povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně žalovaného vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. Lhůtu k plnění stanovil odvolací soud v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., když pro určení delší pariční lhůty žalobci, na rozdíl od okresního soudu, neshledal žádný důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné** dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Účastník může podat dovolání do tohoto rozsudku do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Ústí nad Labem 8. října 2019

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber.

Martin Weber

Digitálně podepsal
Martin Weber
Datum: 2019.11.01
12:58:05 +01'00'